

Nr 27.

Ankom till riksdagens kansli den 9 maj 1924 kl. 12 m.

Konstitutionsutskottets utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap dels ock en i ämnet väckt motion.

Till konstitutionsutskottets handläggning hava båda kamrarna hänvisat en av Kungl. Maj:t till riksdagen avlåten, den 19 mars 1924 dagtecknad proposition, nr 137, däri Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Svenskt medborgarskap förvärvas, på grund av födsel, av barn i äktenskap, vars fader är svensk medborgare, samt av barn utom äktenskap, vars moder är svensk medborgare.

Hittebarn, som anträffas här i riket, anses, intill dess annat utrönes, såsom svensk medborgare.

2 §.

Utländsk man eller utländsk ogift kvinna, som är född här i riket och oavbrutet här haft sitt hemvist, blir svensk medborgare vid uppnådd ålder av tjugutvå år.

Vad i första stycket sägs gälle ej den, som under sista året skriftligen av sagt sig rättigheten att bliva svensk medborgare och därvid tillika med behörigt bevis styrkt sig äga medborgarskap i annat land. Rätt till avsägelse, som nu är nämnd, tillkommer dock ej den, vars fader eller, då fråga är om barn utom äktenskap, moder begagnat sig av sådan rätt.

Avsägelse, som i andra stycket sägs, skall ske, om den, varom fråga är, har sitt hemvist i Stockholm, hos överståthållarämbetet och eljest hos Konungens befallningshavande i det län, inom vilket han har sitt hemvist. Det åligger den myndighet, hos vilken avsägelse göres, att pröva avsägel sen samt att därom meddela beslut.

3 §.

Utländsk kvinna, som ingår äktenskap med svensk medborgare, förvärvar genom giftermålet svenskt medborgarskap.

Hava makarna barn samman före äktenskapet, blir jämväl barnet svensk medborgare, såframt det är ogift och ännu ej fyllt tjuuguett år.

4 §.

Den, som, på grund av födseln, varit svensk, men förlorat sitt svenska medborgarskap utan att bliva medborgare i annat land, återvinner svenskt medborgarskap genom att taga hemvist här i riket.

Den, som, på grund av födseln, varit svensk, men sedermera blivit annat lands medborgare, återvinner svenskt medborgarskap, såframt han, efter förlust av det utländska medborgarskapet, tager hemvist här i riket, eller ock, medan han har hemvist här i riket, går sitt utländska medborgarskap förlustig.

5 §.

Konungen äger, på ansökan, till svensk medborgare upptaga (naturalisera) utlänning, som

1. fyllt tjuuguett år;
2. sedan fem år har hemvist här i riket;
3. gjort sig känd för hederlig vandel; samt
4. har möjlighet att försörja sig och sin familj.

Finnes sökandens upptagande till svensk medborgare medföra gagn för riket, eller har sökanden förut ägt svenskt medborgarskap, eller föreligga eljest med hänsyn till sökandens förhållanden synnerliga skäl för hans upptagande till svensk medborgare, må svenskt medborgarskap honom beviljas utan hinder av här ovan under punkterna 1 och 2 stadgade villkor.

Upphör ej sökanden enligt rätten i det land, han tillhör, i och med sin naturalisation som svensk medborgare att vara medborgare i det landet, utan fordras härför medgivande av landets regering eller annan myndighet därstädes, vare, såframt ansökningen bifalles och sökanden ej redan styrkt, att sådant medgivande lämnats, som villkor för medborgarskapets förvärvande stadgat, att sökanden skall inom viss tid och inför den Konungens befallningshavande, som Konungen bestämmer, styrka, att dylikt medgivande lämnats. Det åligger befallningshavanden att pröva, huruvida behörigt bevis företetts, och att därom meddela beslut. Kan sökanden ej förete bevis, som nyss nämnts, må, där synnerliga skäl därtill äro, medborgarskap honom ändock av Konungen beviljas.

6 §.

Blir utländsk man svensk medborgare enligt 2 eller 4 §, medför detta svenskt medborgarskap jämväl för hans hustru och ogifta barn i äktenskap

under tjuguet år, såframt de hava hemvist här i riket. Hava de ej hemvist här i riket, men tager sedermera hustrun under äktenskapets bestånd eller barn, som ännu är ogift och under tjuguet år, under faderns livstid hemvist härstädes, vinner hustrun eller barnet svenskt medborgarskap, om mannen fortfarande är svensk medborgare.

Vad i första stycket sägs skall ej äga tillämpning å barn, som, efter äktenskaps återgång eller äktenskapsskillnad, står under moderns vårdnad, ej heller, medan hemskillnad består, å hustrun och barn, om vilket hon har vårdnaden.

Varder utländsk man, på ansökan enligt 5 §, upptagen till svensk medborgare, medför detta, om därvid ej annorlunda bestämts, svenskt medborgarskap även för hans hustru, så ock för hans barn i äktenskap, såframt dessa äro ogifta och under tjuguet år. Hustrun skall, där ej särskilda skäl föranleda annat, beredas tillfälle att i ärendet avgiva yttrande.

7 §.

Vad i 6 § är stadgat därom, att barn i äktenskap förvärvar svenskt medborgarskap tillsammans med fadern, skall äga motsvarande tillämpning:

1. å förhållandet mellan barn utom äktenskap och barnets moder, såframt ej fadern är utländsk man och har vårdnaden om barnet;

2. å förhållandet mellan barn i äktenskap och moder, som är änka; samt

3. å förhållandet mellan barn i äktenskap och moder, vars äktenskap eljest är upplöst eller som är hemskild, såframt barnet står under moderns vårdnad.

8 §.

Svenskt medborgarskap förloras av den, som, genom naturalisation eller giftermål eller ock eljest, blir medborgare i annat land och där har eller efter förvärvet av medborgarskapet tager sitt hemvist. Oberoende av hemvistet förloras svenskt medborgarskap av ogift barn under tjuguet år, som blir utländsk medborgare genom föräldrarnas äktenskap.

9 §.

Svensk man eller svensk ogift kvinna, som är född utom riket och aldrig här haft hemvist, förlorar sitt svenska medborgarskap vid uppnådd ålder av tjugutvå år, såframt ej dessförinnan Konungen, på ansökan, medgivit, att medborgarskapet ändock må bibehållas. Med hemvist här i landet skall till sin verkan, vara likställd vistelse här för fullgörande av värnplikt eller för deltagande i undervisningen vid svensk läroanstalt eller ock eljest under förhållanden, som tyda på samhörighet med Sverige.

Förlust av svenskt medborgarskap enligt denna paragraf för svensk man medför förlust av sådant medborgarskap även för hans hustru samt barn i äktenskap. Vad nu är sagt äge motsvarande tillämpning å förhållandet mellan en kvinna och hennes barn utom äktenskap.

10 §.

Vill någon, som är eller önskar bliva utländsk medborgare, erhålla befrielse från sitt svenska medborgarskap, göra därom ansökning hos Konungen. Bifalles dylik ansökning, vare, om sökanden ej redan är utländsk medborgare, som villkor stadgat, att sökanden inom viss tid skall hava förvärvat medborgarskap i annat land.

11 §.

Vill någon erhålla förklarande att han är svensk medborgare, må han därom göra ansökan hos Konungen, som, efter regeringsrättens hörande, äger meddela dylikt förklarande.

12 §.

Närmare bestämmelser angående ansökan, som i 5 § sägs, och den utredning, som erfordras för prövningen av sådan ansökan, så ock de föreskrifter, som eljest finnas erforderliga för denna lags tillämpning, givas av Konungen.

Övergångsbestämmelser.

13 §.

Den, som förlorat svenskt medborgarskap på grund av stadgandet i 7 § av lagen den 1 oktober 1894 om förvärvande och förlust av medborgarrätt, äger, såframt han icke förvärvat medborgarskap i annan stat samt förutsättningarna för förlust av medborgarskap enligt 9 § i denna lag icke heller äro för handen, återvinna svenskt medborgarskap genom att i enlighet med de närmare bestämmelser, som av Konungen meddelas, hos svensk beskickning eller svenskt konsulat skriftligen anmäla sin önskan att åter bliva svensk medborgare.

Genom anmälan i den ordning, som i första stycket sägs, återvinnes, under enahanda villkor som där stadgas, svenskt medborgarskap jämväl av kvinna, som förvärvat svenskt medborgarskap genom födseln, men enligt stadgandet i första stycket av 6 § i lagen den 1 oktober 1894 förlorat sitt svenska medborgarskap genom giftermål med den, som ej är svensk medborgare.

Person, som ovan i denna paragraf nämns, återvinner svenskt medborgarskap jämväl genom att taga hemvist här i riket, även om sådant ej följer av stadgandet i 4 § första stycket.

Anmälan, som i denna paragraf sägs, kan ej med laga verkan göras av den, som ej fyllt tjuguet år.

När någon blir svensk medborgare enligt denna paragraf, skall vad i 6 § första och andra styckena samt 7 § är för där avsedda fall stadgat lända till efterrättelse; dock skall det i 6 § första stycket med avseende å hustru

och barn stadgade villkoret om hemvist här i riket ej gälla för det fall att det svenska medborgarskapet återvinnes genom anmälan hos svensk myndighet i utlandet.

14 §.

För person, som i första stycket av 9 § sägs, och som uppnår tjugutva års ålder under något av åren 1925—1927, skall förlust av svenskt medborgarskap under de i 9 § stadgade förutsättningar inträda först med utgången av år 1927.

15 §.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1925, då förordningen den 27 februari 1858 angående ordningen och villkoren för utländsk mans upptagande till svensk medborgare och lagen den 1 oktober 1894 om förvärvande och förlust av medborgarrätt skola upphöra att gälla.

Står bestämmelse i traktat, som Sverige ingått med främmande stat och som vid denna lags ikraftträdande är gällande, i strid med vad i samma lag är stadgat, skall den bestämmelsen lända till efterrättelse.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till de vid propositionen fogade utdrag av i statsrådet och lagrådet hållna protokoll.

I samband med nämnda proposition har utskottet till behandling förehåft en före densammas avlåtande av herr *Schedin* i första kammaren väckt motion, nr 29, däri hemställts, att riksdagen måtte »för sin del besluta följande ändrade lydelse av lagen av 1 oktober 1894 om förvärvande och förlust av medborgarrätt, nämligen beträffande

§ 7. Svensk man eller svensk ogift kvinna, som är född utom riket och här aldrig haft hemvist och vars fader varken är född inom riket eller där haft hemvist, förlorar svensk medborgarrätt vid uppnådd ålder av 22 år.

§ 8. Första stycket utgår och ett nytt stycke tillägges av exempelvis följande lydelse:

Den, som i följd av bestämmelserna i § 7, sådan den lydde före, förlorat svensk medborgarrätt och icke blivit medborgare i annat land, återvinner medborgarrätten, där Konungen bifaller ansökan härom.»

Beträffande den till stöd för motionen förebragta motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Genom proposition till 1923 års riksdag framlade Kungl. Maj:t för riksdagen förslag till lag om förvärvande och förlust av medborgarrätt avsett att ersätta såväl förordningen den 27 februari 1858 angående ordningen och villkoren för utländsk mans upptagande till svensk medborgare som

lagen den 1 oktober 1894 om förvärvande och förlust av medborgarrätt. Nämda förslag hade tillkommit genom samarbete mellan Sverige, Danmark och Norge. Med avseende å dess allmänna innebörd får utskottet hänvisa till det sammanfattade omdöme, som fjolårets konstitutionsutskott i sitt över propositionen avgivna utlåtande fällde. Utskottet yttrade:

»Vid en jämförelse mellan det nu föreliggande lagförslaget och den gällande rätten finner utskottet, att det förstnämnda äger avsevärda förtjänster. I detta hänseende vill utskottet särskilt påpeka de föreslagna stadgandena om lättad tillgång för förutvarande svenskar att återvinna svenskt medborgarskap samt utbytet av de nuvarande stadgandena om förlust av medborgarskapet på grund allenast av viss tids hemvist i utlandet — den s. k. tioårslagen — mot andra lämpligare avpassade bestämmelser, ävensom den möjlighet som skapats för här i landet boende svensk kvinna att, ehuru gift med utlänning, behålla sitt svenska medborgarskap. En förtjänst är också, att det nu föreliggande lagförslaget bereder möjlighet till lösning av en del i gällande lagstiftning icke förutsedda spörsmål. Till sist må framhållas, att det öppnas utsikt att genom ett beslut i den riktning propositionen anvisar erhålla en i avsevärda delar likformig lagstiftning om medborgarskap i de tre nordiska länderna.»

På grund av nu anförda skäl ansåg utskottet det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget ägnat att läggas till grund för ny lagstiftning i ämnet. Utskottet fann sig dock föranlåtet att hemställa om vissa ändringar i det samma. Bland de förändringar, som av utskottet vidtoges, märkes särskilt den som avsåg vissa undantag från regeln om att utländsk kvinnas giftermål med svensk man skall medföra svenskt medborgarskap (§ 3). Det lagförslag, som sålunda av konstitutionsutskottet framlades, blev av andra kammaren bifallet.

Första kammaren biföll däremot ett av reservanter inom utskottet framställt yrkande om skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t, eventuellt efter samarbete med de norska och danska regeringarna, måtte taga den i propositionen behandlade frågan i förnyat övervägande samt där- efter för riksdagen framlägga nytt förslag till lag om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap. De skäl, som dels i reservationerna, dels under överläggningen i första kammaren anfördes till stöd för denna ståndpunkt, voro i huvudsak följande. Önskemålet om ensartad lagstiftning på det medborgarrättsliga området, vilket legat till grund för det på svenskt initiativ försiggångna samarbetet, bleve åsidosatt, därest de svenska statsmakterna utan vidare kommunikation med de norska och danska beslöte en lag med väsentliga avvikelser från de principer, vilka varit grundläggande för de i samråd uppgjorda förslagen. Vid ett fortsatt samarbete bleve det särskilt tillfälle att undersöka möjligheterna att från norsk och dansk sida vinna anslutning för den förändring av lagstiftningen i riktning mot större självständighet på det medborgarrättsliga området för

gifta kvinnor, som av konstitutionsutskottets majoritet tillstyrkts och som jämväl reservanterna funnit önskvärd. Det hade vidare i reservationerna anmärkts, att förslaget i vissa hänseenden krävde ytterligare bearbetning, särskilt i samband med de förändringar i fråga om den gifta kvinnans ställning som däri vidtagits.

På sätt i propositionen upplyses, hava med anledning av det negativa resultatet av frågans behandling 1923 förnyade förhandlingar mellan delegerade för Sverige, Danmark och Norge ägt rum. Med dessa förhandlingar, till vilka initiativ tagits från Sveriges sida, har närmast avsetts att mellan de tre länderna uppnå enighet i den viktiga frågan om den gifta kvinnans medborgarrättsliga ställning samt att jämväl i övrigt i största möjliga utsträckning undanröja de förefintliga skiljaktigheterna mellan de i de olika länderna föreliggande slutliga förslagen, varjämte man velat låta vissa av förslagens särskilda stadganden, där så låte sig göra, undergå en välbehörlig förenkling. Förhandlingarna ledde till uppgörande av nya förslag till särskilda medborgarskapslagar för de tre länderna. Dessa förslag innehöllo beträffande den gifta kvinnans medborgarrättsliga ställning så gott som fullständigt ensartade huvudregler. Förefintliga skiljaktigheter i övrigt hade i stor utsträckning undanröjts och flere stadganden därjämte undergått avsevärda förenklingar. Sedermera hava såväl i Danmark som i Norge avlåtits propositioner med lagförslag i ämnet, vilka med ett enda undantag till fallo överensstämma med 1923 års delegerades danska och norska utkast.

Även den proposition, som av Kungl. Maj:t förelagts den svenska riksdagen, överensstämmer på det närmaste med det vid ovan berörda förhandlingar uppgjorda svenska förslaget.

En jämförelse mellan det av konstitutionsutskottet vid 1923 års riksdag förordade lagförslaget och det förslag, som i Kungl. Maj:ts proposition framlagts, giver vid handen, att de båda förslagen till väsentliga delar sammanfalla. Skillnaderna äro allenast följande.

I avseende å frågan, huruvida och under vilka förutsättningar utländsk kvinnas giftermål med svensk man skall medföra svenskt medborgarskap, står Kungl. Maj:ts nu förevarande proposition på samma ståndpunkt som den proposition, vilken förelades fjolårets riksdag. Enligt propositionen skall sålunda i överensstämmelse med nu gällande rätt utländsk kvinnas giftermål med svensk man under alla omständigheter medföra svenskt medborgarskap. Kungl. Maj:t har således icke funnit sig kunna förorda konstitutionsutskottets förslag vid fjolårets riksdag, som innebar att förvärv av svenskt medborgarskap i nu angivna fall endast skulle inträda för så vitt kvinnan antingen får hemvist i Sverige eller ock, därest hon ej förvärvade svenskt medborgarskap, skulle bliva medborgarskaplös.

Det av Kungl. Maj:t framlagda lagförslaget skiljer sig vidare från det av konstitutionsutskottet vid fjolårets riksdag förordade därutinnan, att vissa i sistnämnda förslag ingående bestämmelser ansetts kunna, såsom ur praktisk synpunkt mindre betydelsefulla, uteslutas. Sålunda hava i förslaget bort-

fallit stadgandena därom att svenskt medborgarskap förvärfvas av barn i äktenskap, av vars föräldrar allenast modern är svensk medborgare, såframt fadern ej är medborgare i något land (§ 1), om återvinning av svenskt medborgarskap under vissa förutsättningar för förutvarande svenskar, som förvärvat och fortfarande äga medborgarskap i annat land (§ 4), samt om rättighet att genom anmälan hos beskickning eller konsulat i visst fall förvärva svenskt medborgarskap (§ 13).

I förslagets 6 § har infogats ett stadgande av det innehåll, att då fråga är, huruvida utländsk mans upptagande till svensk medborgare genom naturalisation skall medföra svenskt medborgarskap jämväl för hans hustru och barn, hustrun i regel skall beredas tillfälle att i ärendet avgiva yttrande.

Formella förändringar hava vidtagits i §§ 2, 6 och 7.

I fråga om önskvärldheten av ny lagstiftning om medborgarskap samt angående de förtjänster, som den nu föreslagna lagstiftningen kan anses äga framför gällande rätt, tillåter sig utskottet hänvisa till ovan återgivna uttalande av 1923 års konstitutionsutskott, vilket, oavsett skiljaktigheterna mellan det då framlagda och det nu under behandling varande förslaget, torde kunna anses tillämpligt jämväl å det sistnämnda.

Vad förslagets särskilda bestämmelser angår, har utskottet i synnerhet uppmärksammat den, som innefattar den betydelsefullaste avvikelser från det av 1923 års konstitutionsutskott framlagda förslaget, nämligen bestämmelsen om att utländsk kvinna genom giftermål med svensk man under alla omständigheter förvärfvar svenskt medborgarskap (§ 3). Med avseende härå har inom utskottet, i överensstämmelse med den tankegång, som utvecklades i en vid utskottets utlåtande 1923 fogad reservation, den uppfattningen gjorts gällande, att den av Kungl. Maj:t i enlighet med gällande rätt föreslagna regeln såväl ur principiell som praktisk synpunkt bör förordas. Å andra sidan hava inom utskottet fortfarande starka sympatier förefunnits för en ordning i avseende å gift kvinnas förvärv och förlust av medborgarskap, som närmare anslöte sig till den förändrade ställning i såväl offentlig-rättsligt som civilrättsligt hänseende, som kvinnan på senare tid kommit att intaga. Särskilt har den uppfattningen hävdats, att man i avseende å utländsk kvinnas förvärv av medborgarskap genom giftermål med svensk medborgare borde på ett eller annat sätt tillgodose nu antydda synpunkt. Emellertid har man icke kunnat förbise de betänkligheter, som otvivelaktigt göra sig gällande mot att slå in på en sådan väg, medan ännu de allra flesta länders lagstiftning vilar på principen om att kvinnan i medborgarrättsligt hänseende skall följa mannen. I detta läge har utskottet, i likhet med 1923 års konstitutionsutskott, icke ansett det böra ifrågakomma att övergå till den ståndpunkten, att utländsk kvinnas giftermål med svensk man under inga omständigheter skall medföra svenskt medborgarskap. Och vad beträffar dels den medelväg mellan de båda ytterlighetsståndpunkterna, som av utskottet vid fjolårets riksdag förordades, dels de medelvägar som i övrigt vore

tänkbara, torde det böra erkännas att i propositionen anförts vägande invändningar mot desamma. Härtill kommer vidare den omständigheten att vad Kungl. Maj:t i fråga om den gifta kvinnans ställning nu föreslagit i allt väsentligt överensstämmer med de förslag, som samtidigt framlagts i Danmark och Norge. Å ena sidan har man från danskt och norskt håll nu anslutit sig till den ståndpunkt i frågan om förlust av medborgarskap för inländsk kvinna (§ 8), som den svenska regeringen 1923 intog och till vilken utskottet då enhälligt anslöt sig. Å andra sidan torde inga utsikter förefinnas att i Norge och Danmark vinna anslutning för den ståndpunkt i avseende å § 3, för vilken konstitutionsutskottet vid fjolårets riksdag uttalade sig. Då det nu synes utskottet i hög grad eftersträvansvärt att särskilt i dessa grundläggande spörsmål i möjligaste mån åvägbringa överensstämmelse mellan de tre ländernas lagstiftning, har denna omständighet för utskottet utgjort ett ytterligare skäl att tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag i avseende å § 3. I samband härmed vill utskottet framhålla, vad i den kungl. propositionen anförts därom, att ändring i lagstiftningen i riktning mot större självständighet för den gifta kvinnan utan svårighet torde kunna vidtagas, därest det förhållandet skulle komma att inträffa, att de europeiska länderna, i anslutning till det exempel som givits av Amerikas förenta stater, skulle komma att i större utsträckning än hittills skett som förutsättning för förlust av medborgarskap för kvinna genom giftermål med utländsk man stadga, att hon genom giftermålet förvärvar mannens nationalitet.

I de förändringar, som lagförslaget i övrigt undergått, ser utskottet förbättringar. Utskottet vill särskilt som en vinning framhålla, att genom de jämkningar, som vidtagits, det blivit möjligt att åvägbringa ytterligare likformighet mellan de tre ländernas lagstiftning.

I motionen I: 29, som avgavs, innan Kungl. Maj:t framlagt sitt förslag till helt ny medborgarskapslagstiftning, har hemställts om ändring av lagen av den 1 oktober 1894 om förvärvande och förlust av medborgarskap §§ 7 och 8 (den s. k. 10-årslagen). I huvudsaklig överensstämmelse med det av Kungl. Maj:t vid fjolårets riksdag framlagda förslaget föreslår motionären en bestämmelse av i korthet sagt den innebörd, att ej blott den svensk, som tager sitt hemvist utom riket, utan även hans barn skola för hela sitt liv behålla detta medborgarskap och att först hans barnbarn vid 22 års ålder skola gå detsamma förlustiga, allt under förutsättning att medborgarskap i annat land ej förvärfvas. Med anledning härav tillåter sig utskottet erinra om de invändningar, som av fjolårets konstitutionsutskott riktades mot Kungl. Maj:ts förslag i detta hänseende. Utskottet yttrade:

»Utskottet vill starkt ifrågasätta, huruvida ej i Kungl. Maj:ts förslag den i och för sig berättigade omsorgen om bibehållande av sambandet mellan moderlandet och dess utflyttade medborgare sträckts utöver den gräns, inom vilken den naturliga samhörighet med moderlandet, som bör vara medborgarskapets förutsättning, i allmänhet kan antagas äga bestånd. Utskottet håller

fastmera före, att alla berättigade intressen bliva väl tillgodosedda, om det stadgas, att svensk man eller svensk ogift kvinna, som är född utom riket och aldrig här haft sitt hemvist, såsom regel förlorar sitt svenska medborgarskap vid uppnådd ålder av 22 år. Detta innebär, att förlusten av svenskt medborgarskap skulle inträda redan för den andra (enligt Kungl. Maj:ts förslag: tredje) generationen av utflyttade svenskar, liksom enligt 2 § den andra generationen av hit inflyttade utlänningar automatiskt förvärvar svenskt medborgarskap. Utskottet förbiser därvid ingalunda, att fall kunna förekomma, där det är önskvärt att det band, som utgöres av bibehållet svenskt medborgarskap, även i senare generationer må kunna bestå. För tillgodosende av detta önskemål erbjuder emellertid den i förslaget öppnade möjligheten att efter särskilt beslut av Konungen bibehålla eller genom naturalisation återvinna det svenska medborgarskapet en fullt tillfredsställande utväg.»

Utskottet finner dessa skäl fullt giltiga och anser sig således icke böra med anledning av ifrågavarande motion hemställa om ändring i Kungl. Maj:ts förslag.

Icke heller i övrigt har utskottet funnit anledning till anmärkning mot vad i propositionen föreslagits.

Utskottet hemställer alltså

1:o att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas;

2:o att motionen I:29 måtte anses besvarad genom vad utskottet under punkt 1:o hemställt.

Stockholm den 9 maj 1924.

På konstitutionsutskottets vägnar:

VIKTOR LARSSON.

Närvarande: herrar Larsson i Västerås, von Geijer, Strömberg, K. J. Ekman,* Thulin,* Ljunggren,* Dahl, Lyberg,* Larsén, A. W. Johansson, P. J. Gustafsson,* Sävström, Borg, K. A. Westman,* Bäckström, Gustafson i Kasenberg, Karlsson i Vadstena,* Sehlin, Björkman i Norrköping och Hedvall.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.